

Arrest

nr. 106 700 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 juli 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 januari 2013.

1.3. Op 21 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.N. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U werd geboren in het dorp Kharoti, regio Charaki, district Maidan Shahr, provincie Maidan-Wardak. U woonde er met uw ouders, drie broers en uw zus. U ging tot de zesde graad naar school. Uw vader werkte als chauffeur voor de Amerikanen: hij vervoerde brandstof. Uw broer Yar Mohammad werkte in Kabul als tolk voor de VN.

Vanwege hun werkzaamheden kregen zij in het jaar 2009 enkele waarschuwingen van de taliban. Ze eisten dat ze zouden stoppen met hun werk. Daarom besloten uw vader en uw broer niet zo vaak meer naar huis te komen. In de zomer van 2010 - saratan/assad (22 juni - 23 juli) - werd het konvooi van uw vader aangevallen. Hierbij kwam uw vader om het leven. Tijdens de begrafenis van uw vader werd uw broer weggeroepen. Hij verdween spoorloos totdat zijn lijk twee à drie dagen later teruggevonden werd. De taliban hadden hem ook vermoord. Tien tot twaalf dagen later ontving u een dreigbrief waarin de taliban u opriepen zich bij hen aan te sluiten. U nam dit niet serieus omdat u meende dat het onmogelijk is om voor de moordenaars van uw vader en broer te werken. Nog eens drie dagen later kreeg u echter een tweede dreigbrief met foto's van uw broer, gevangen genomen door de taliban. U negeerde dit en bleef naar school gaan.

Toen u een week later terugkwam van school werd u ontvoerd door de taliban. Zij namen u mee naar een grot waar u de talibancommandant Shir Akhonzada ontmoette. U bleef een maand bij de taliban waar u lessen kreeg en er gepreekt werd tegen de Amerikanen. Nadien brachten ze u naar het huis van Shir Akhonzada in Tor Khail waar hij u vertelde dat u een zelfmoordaanslag zou moeten plegen in Kabul. Toen u de volgende ochtend met uw bomvest vertrok, veranderde plots het doelwit: u zou nu een aanslag moeten plegen op het politiedepartement van het provinciecentrum. De chauffeur zette u daar af en vertrok. U besloot de zelfmoordaanslag niet uit te voeren. In plaats daarvan vluchtte u naar het huis van uw tante langs moederskant die daar op vijf-zes minuten vandaan woonde. Haar man werkte voor de ontmijningsdienst MDC en kon u uit die bomvest bevrijden. U bleef twee à drie dagen bij uw tante waarna u het land verliet.

Op 5 juli 2011 kwam u aan in België en de volgende dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: twee dreigbrieven, vijf schoolrapporten, de 'taskara's' (Afghaans identiteitsdocument) van u en uw vader en dertien foto's (oa. die van uw broer die de taliban naar u stuurden).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de zelfmoordaanslag die u zou moeten plegen dermate onwaarschijnlijk zijn dat hier geen geloof meer aan kan worden gehecht. Zo beweert u dat de taliban u aan uw doelwit afzetten en er hierna vandoor gingen (CGVS vragen 87, 127). Dit betekent dat de taliban iemand die slechts een maand bij hun in opleiding zou geweest zijn en wiens vader en broer zij hebben vermoord, op het moment dat hij een zelfmoordaanslag zou moeten gepleegd hebben, moederziel alleen lieten. Op die manier gaven de taliban u de kans er vandoor te gaan. Er was geen enkele controle op het feit of u die zelfmoordaanslag daadwerkelijk zou uitvoeren of niet. Gezien de door u geschetste (familiale) context is het weinig aannemelijk dat de taliban u voldoende zouden vertrouwd hebben om u op zo'n cruciaal moment alleen te laten. Indien zij werkelijk hadden gewild dat u die aanslag uitvoerde, mag er aangenomen worden dat zij hier tot de allerlaatste seconde zouden op toezien en zouden ingrijpen mocht u niet doen wat er van uw werd verwacht. Een pas gerekruteerde jongeman wiens vader en broer werden vermoord door de taliban is een nogal labiele factor wanneer het aankomt op het plegen van een zelfmoordaanslag ter meerdere glorie van diezelfde taliban. Bovendien is dit niet bepaald de handelswijze van de taliban. Zij rekruteren geen jongemannen van 25-26 jaar oud (zie ook opmerking infra mbt. uw leeftijdsbepaling) waarvan zij pas enkele familieleden hebben vermoord en al helemaal niet op de manier die u naar voren brengt (CGVS vragen 18-19, 87, 110-114).

U stelt dat ze u een maand lang opgeleid hebben en dat u daarbij elke dag "lessen en preken tegen de Amerikanen kreeg" (CGVS vragen 110-114). Verdere details over deze maand bij de taliban heeft u niet. Van de andere jongens die ook in die grot zaten, weet u slechts de namen (CGVS vragen 129-130). Van iemand die een maand lang opgeleid wordt door de taliban en al die tijd doorbrengt met enkele andere jongens - die allemaal in dezelfde benarde situatie bevinden wat toch een zekere band creëert - mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover een uitgebreider en meer doorleefd verslag brengt. U slaagt daar niet in, wat erg nefast is voor uw geloofwaardigheid. Wanneer de taliban hopen iemand te rekruteren voor hun strijd gaan ze niet op deze manier te werk. Wanneer zij jongens

willen hersenspoelen om hen zover te krijgen dat ze een zelfmoordaanslag plegen, gebruiken ze een heel scala aan methodes gaande van religieuze lessen tot pure propaganda in de vorm van foto's en video's van wanpraktijken begaan door de buitenlandse troepen. Deze 'opleiding' duurt ook geen maand, maar eerder jaren en ze wachten ook niet per sé tot die potentiële rekruten een volwassen leeftijd bereikt hebben. Dat u op een maand tijd zou klaargestoomd geweest zijn om met volle overtuiging een zelfmoordaanslag te plegen, is dus niet alleen vanwege de moord op uw broer en vader complete nonsens. Wanneer de taliban daarentegen jonge mannen rekruteren, spelen heel andere motieven. Geen van die methodes behelst echter het doden van iemands familie om hem vervolgens op straffe des doods te verplichten een zelfmoordaanslag te plegen. Het is volkomen onlogisch om ermee te dreigen iemand te doden wanneer die persoon geen zelfmoordaanslag wil plegen: in beide gevallen is de dood immers het resultaat (CGVS vragen 127-128). Al deze elementen zorgen ervoor dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw ontvoering door de taliban waardoor de oprechtheid van uw asielmotieven fundamenteel ondermijnd worden.

Rekening houdend met de vaststelling dat u nadat u de tweede dreigbrief ontving nog steeds naar school bleef gaan, dienen ernstige vragen gesteld te worden bij de door u voorgehouden vrees (CGVS vraag 87, 97). Mochten die brieven authentiek zijn en u zich werkelijk bedreigd hebben gevoeld, mag er van uitgegaan worden dat u niet uw doordeweekse leven zou oppikken. Integendeel, er mag verwacht worden dat u in dat geval extra voorzichtig zou geweest zijn en u er alles zou aan doen om uzelf niet in gevaar te brengen. Uw acties getuigen niet van zo'n redenering. U laat zo uitschijnen dat die bedreigingen niet ernstig genomen moeten worden.

Dat er stevig kan getwijfeld worden aan de door u voorgehouden vrees wordt verder bevestigd doordat u noch uw familie na uw 'desertie' en het niet-uitvoeren van de opgedragen zelfmoordaanslag iets van de taliban vernomen hebben (CGVS vragen 143-146). Nochtans kan er logischerwijs aangenomen worden dat zij niet gelukkig zouden geweest zijn met de gang van zaken: u hebt de zelfmoordaanslag niet gepleegd (dat moet al vrij snel duidelijk zijn geworden) en u verdween vervolgens met de noorderzon. Aangezien u daarenboven ook over gevoelige informatie over de taliban beschikte, kan er verondersteld worden dat de taliban na de niet-gepleegde aanslag achter u aan zouden komen en wraak zouden nemen (CGVS vragen 87, 120-121, 124). Dat dit klaarblijkelijk niet gebeurde, tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aan.

Zoals hierboven al kort werd aangestipt dienen er ook bemerkingen te worden gemaakt bij uw verklaring, bij aankomst in België, als zou u minderjarig zijn. Een leeftijdsonderzoek, dd. 25 augustus 2011, uitgevoerd op vraag van de Dienst Voogdij, wijst uit dat op die datum "een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar een goede schatting is" (zie beslissing Dienst Voogdij, dd. 6 oktober 2011). De Dienst Voogdij kon in dit verband uw 'taskara' niet in overweging nemen.

Alle bovenstaande opmerkingen ondermijnen in grote mate uw geloofwaardigheid, in die mate zelfs dat ook het nodige voorbehoud moet worden gemaakt bij de waarachtigheid van uw verklaringen mbt. de moord op uw vader en broer en de omstandigheden die hiertoe hebben geleid.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een begin van bewijs van uw origine en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist. De vier foto's van uw broer die gedood zou zijn door de taliban hebben op zich geen bewijswaarde omdat hierop enkel een man wordt getoond, omringd door twee tot drie gemaskerde en gewapende mannen. Dit tafereel kan evenzeer geposeerd zijn en heeft pas bewijswaarde wanneer de corresponderende verklaringen eveneens geloofwaardig zijn. U brengt ook geen andere stukken aan die de onfortuinlijke dood van uw broer, alsook diens functie bij de VN, en de moord op uw vader kunnen staven. De twee dreigbrieven zijn handgeschreven documenten waarvan onmogelijk kan vastgesteld worden waar en door wie deze geschreven zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten eenvoudig aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden (zie blauwe map).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Maidan-Wardak, kan worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in de stad Kabul, de hoofdstad van Afghanistan. U bent een volwassen en ongehuwde jongeman, die naast het Pashtou (uw moedertaal) ook de tweede

landstaal Dari spreekt (CGVS, vraag 30) en enkele jaren scholing heeft genoten. Aangezien u beduidend ouder bent dan uw zelf laat uitschijnen, mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat u in Afghanistan al een zekere beroepservaring hebt opgedaan. Dat jongeren uit uw regio naar Kabul trekken om er werk te vinden en een bestaan op te bouwen, blijkt ook uit uw verklaringen dat uw eigen broer in Kabul werkzaam en woonachtig zou zijn geweest. Er is geen enkele reden waarom u in Kabul uw leven niet opnieuw zou kunnen opbouwen. Kabul is voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk en er is - gelet op bovenstaande argumentatie - in uw hoofde geen sprake van een vrees voor vervolging. Aldus dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens de titel van het verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen conform artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Bij de uiteenzetting van zijn belang stelt verzoeker dat hij er alle belang bij heeft dat de bestreden beslissing in eerste instantie geschorst wordt en vervolgens wordt vernietigd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde

beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikels 2, sub c; 9, lid 1 en 10, lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, van artikel 1, A, (2), eerste alinea van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de motivering van de verwerende partij dat verzoeker bij aanvang van zijn interview niet zijn juiste leeftijd had vermeld, haalt verzoeker aan dat hij zijn exacte geboortedatum niet kende en dat hij enkel van zijn ouders had te horen gekregen wanneer hij ongeveer geboren werd, dat hij die datum meedeelde tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en men hem niet kan verwijten dat hij van kwade wil was. Betreffende de rekrutering door de Taliban, verwijst verzoeker naar en citeert hij enkele alinea's uit een rapport van juli 2012 van het European asylum Support Office. Verzoeker accentueert de regel *'They recruited adults for his but also young males 12-17 years old'* en stelt dat, als de verwerende partij ervan uitgaat dat hij 25-26 jaar is, kan besloten worden dat de Taliban toch ook wel volwassenen rekruteert voor zelfmoordaanslagen.

Verder deelt verzoeker mee dat de veiligheidssituatie in Maiden-Wardak op de lijst van de Verenigde Naties voorkomt en dat heel de provincie in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, maar dat de commissaris-generaal nergens de provincie Maiden-Wardak vermeldt om te onderzoeken of dat hij al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat hij niemand kent in Kabul en dat zijn gronden zich bevinden in de provincie Maiden-Wardak, dat de verwerende partij niet aanhaalt waarop zij zich baseert om te besluiten dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is van de provincie Maiden-Wardak en dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming dan ook deze provincie in aanmerking moet worden genomen. Hij stelt dat hij op elke vraag omtrent zijn regio heeft kunnen antwoorden, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar en het citeren van een Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden en verwijst hiervoor opnieuw naar het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011, waaruit hij citeert. Vervolgens citeert verzoeker eveneens uit het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer.

Verzoeker argumenteert dat dit belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, dat de rapporten door de verwerende partij wel worden aangehaald maar ze er totaal geen rekening mee houden.

Na de citering van artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat daarom de beoordeling van de feiten en omstandigheden ervoor moet zorgen dat personen die bescherming behoeven als vluchteling in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, correct als zodanig worden erkend, waarna hij artikel 1, A, al. 2 van het vluchtelingenverdrag citeert. Concluderend stelt verzoeker dat uit voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over het statuut van vluchteling.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikels 2, sub c; 9, lid 1 en 10, lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE en artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 februari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag.

3.4.1. Waar verzoeker stelt dat hij zijn exacte geboortedatum niet kende en dat hij enkel van zijn ouders had te horen gekregen wanneer hij ongeveer geboren werd, dat hij die datum meedeelde tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en men hem niet kan verwijten dat hij van kwade wil was, wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht opmerkte dat er bemerkingen dienen te worden gemaakt bij zijn verklaring als zou hij minderjarig zijn nu een leeftijdsonderzoek op 25 augustus 2011 erop wijst dat verzoeker op die datum een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is en dat dit verzoekers geloofwaardigheid ondermijnt. Verzoekers uiteenzetting dat hij de 'exacte' geboortedatum niet kende en dat hij enkel van zijn ouders had te horen gekregen wanneer hij ongeveer geboren werd, kan immers een verschil van ongeveer 10 jaar tussen de wetenschappelijk vastgestelde leeftijd en de door verzoeker verklaarde leeftijd, niet verklaren.

3.4.2. In zoverre verzoeker verwijst naar en citeert uit een rapport van European asylum Support Office betreffende rekrutering door de Taliban in Afghanistan, stelt de Raad vast dat het verwijzen naar informatie van algemene aard aangaande de rekrutering door de Taliban in Afghanistan op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker 'slachtoffer' was van dergelijke praktijken. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De commissaris-generaal besloot op basis van talrijke vaststellingen, die door de verzoeker niet met concrete argumenten worden weerlegd en die steun vinden in het administratief dossier, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers ontvoering door de Taliban waardoor de oprechtheid van zijn asielmotieven fundamenteel ondermijnd wordt. De voornoemde vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

3.4.3. Waar verzoeker de motivering bekritiseert waar de commissaris-generaal stelt dat de Taliban geen jongemannen van 25-26 jaar rekruteert voor zelfmoordaanslagen, betreft het een overtollig motief, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Immers weerlegt verzoeker de overige motieven met betrekking tot de onwaarschijnlijkheid van de zelfmoordaanslag die hij zou moeten plegen niet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.5. De Raad stelt vast dat aangaande de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, verzoeker louter kritiek uit op de bestreden beslissing en het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder valabele argumenten aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

3.6. Waar verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in Maiden-Wardak op de lijst van de Verenigde Naties voorkomt en dat heel de provincie in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, maar dat de commissaris-generaal nergens de provincie Maiden-Wardak vermeldt om te onderzoeken of dat hij al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming en eveneens argumenteert dat hij afkomstig is van de provincie Maiden-Wardak, dat hij op elke vraag omtrent zijn regio heeft kunnen antwoorden en de verwerende partij dit ook niet betwist en dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming dan ook deze provincie in aanmerking moet worden genomen, wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

3.7. De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker redelijkerwijs kan besloten worden dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Kabul.

In zoverre verzoeker stelt dat hij niemand kent in Kabul en dat zijn gronden zich bevinden in de provincie Maiden-Wardak en dat de verwerende partij niet aanhaalt waarop hij zich baseert om te besluiten dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen, gaat hij voorbij aan de motieven op basis waarvan de commissaris-generaal besloot dat verzoeker beschikt over een veilig onderkomen in de stad Kabul. Zo stelt de commissaris-generaal terecht dat *"Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Maidan-Wardak, kan worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in de stad Kabul, de hoofdstad van Afghanistan. U bent een volwassen en ongehuwde jongeman, die naast het Pashtou (uw moedertaal) ook de tweede landstaal Dari spreekt (CGVS, vraag 30) en enkele jaren scholing heeft genoten. Aangezien u beduidend ouder bent dan uw zelf laat uitschijnen, mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat u in Afghanistan al een zekere beroepservaring hebt opgedaan. Dat jongeren uit uw regio naar Kabul trekken om er werk te vinden en een bestaan op te bouwen, blijkt ook uit uw verklaringen dat uw eigen broer in Kabul werkzaam en woonachtig zou zijn geweest. Er is geen enkele reden waarom u in Kabul uw leven niet opnieuw zou kunnen opbouwen. Kabul is voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk en er is - gelet op bovenstaande argumentatie - in uw hoofde geen sprake van een vrees voor vervolging."* Deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist en volstaan om te besluiten dat verzoeker over een vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

3.8. Betreffende de veiligheidssituatie in Kabul motiveert de commissaris-generaal dienaangaande als volgt:

"Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld.

3.9. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en met betrekking tot bescherming door de Afghaanse nationaliteiten, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept, en die overigens van een meer recente datum is, onjuist zou zijn.

De geciteerde passages uit het document beschrijven overigens het gewapend conflict in centraal Afghanistan, waarbij 'Kabul' wordt opgesomd maar zonder ook maar enige vermelding van de veiligheidssituatie in Kabul, alsook de algemene veiligheidssituatie in 2010 en 2011 in Afghanistan, waarbij opnieuw geen enkele melding wordt gemaakt van de veiligheidssituatie in Kabul en zijn aldus niet dienstig, gelet op de terechte beslissing van de commissaris-generaal dat verzoeker over een veilig vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

De aangehaalde ambtsberichten zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.10. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen en er nergens sprake is van een gedwongen repatriëring.

3.11. In zoverre verzoeker argumenteert dat dit belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming en dat 'de rapporten' door de verwerende partij wel worden aangehaald maar ze er totaal geen rekening mee houden, mist zijn argumentatie feitelijke grondslag, in zoverre verzoeker doelt op de rapporten die hij zelf aanhaalt, nu geenszins blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de door verzoeker aangeduide rapporten heeft aangehaald. Overigens dient nogmaals vastgesteld te worden dat de rapporten waarnaar verzoeker verwijst en uit citeert betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in andere regio's van Afghanistan, doch op geen enkel moment melding maken van de specifieke veiligheidssituatie voor Kabul. De Raad wenst er nogmaals op te wijzen dat de rapporten waarnaar verzoeker verwijst geenszins aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept, en die overigens van een meer recente datum is, onjuist zou zijn. In zoverre verzoeker doelt op 'de rapporten' die de verwerende partij aanhaalt in de motivering van de bestreden beslissing en hij aldus meent dat de verwerende partij wel verwijst naar deze rapporten, doch er geen rekening mee houdt, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal de rapporten wel degelijk in rekening nam en op basis van deze rapporten besluit dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verder blijft verzoeker in gebreke aan te tonen met welke elementen in de door de commissaris-generaal aangehaalde rapporten de commissaris-generaal nog rekening diende te houden, zodat voornoemde kritiek niet dienstig is.

3.12. Ten slotte wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.13. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.14. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.15. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3.16. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER